

a négy utóbbi faj valamelyikét tartották a templom melletti medencében. Tisz-tátalan állat (*kóa*, *livjátán* és *tannin*) (Lev 11,30); erős és büszke (Jób 41,26), horoggal képtelenség megakasztani (Ez 29,4; 32,3). Hálóval fogják, szájába nagy ügyességgel egy feszítő pecket dugnak és partra kergetik (Ez 29,4; Strab. XVII. 1,44).

Félelmetes víziállat, páncél fedi testét, „fogazata körül rémület tanyázik”, költői túlzással, az orrából füst gőzölög. A Biblia szerint nagytestű lény egykor a tengerben élt (tévedés!) valószínű kapcsolatba hozható a tengervíz megtisztulásá-nak a képével (vö. 47,8—10). A krokodil úgy vesztette el ősi lakhelyét, mint ahogy az ember a paradicsomot. Még a század első éveiben is élt a Jordán vizé-ben a *nilusi krokodil* (*Crocodylus niloticus*), azóta azonban kipusztult, így élettere tovább zsugorodott.

A testét a nyíl és a lándzsa nem sebzi meg. „Felszántja az iszapot, akár a borona. Forrásba hozza a mélyet, mint egy üstöt, festékfazék lesz körülötte a víz.” (Jób 41,5—26)

KALÁSZ MÁRTON VERSEI

Mese a kakukkról

*Ki ne hitte volna gyerekkorában,
élő madár a doktor úr
kakukkja; mesebeli háza zöldje
nyílik s kiszáll bádogszürkére nyírt
vékonyka kobakok fölé: kiáltunk
vele, helyette órát s éveket —
a doktor úrnak tán annyi a dolga
később, hogy dörgölgesse a kendermagot,
lassan beejtse bozontunk tetején
szemenként szívünkig: hol a Kakukk
idő-tojásait velünk költeti ki —
s üt a megfeketedett óra szemeinken át,
elárvult madárszeplő nő kerekein,
kakukktoll súrlódik rugóin.*

Tükör elé

*„Valék vakmerő, én, a szolga,
minden lefekvéskor a halott ágyamon —
ej, gondolom, most már rajtam a sor, hogy
tréfát űzzek! s nyírtem hajába árkot —
erről megismerlek, holnap akárhol
akadnál ja-villámra — — —
reggel asztalnál a fejércselédek
kuncognak: ki járkált a hajadban, te!
nagy ösvényt hagyta benne az a lélek —
állván tükör elé, a holt
szemberiad velem!” Uram, már létem
koporsó, tudom; de értem akarod-e,
hogy öreg időmnek előtte
egy idegenszagú itt napra nap elő-feküdjék!?*